

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 18/20	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZEŚĆ WSTĘPNA			
0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Okręgowego w Z. G. z dnia (...), (...)			
0.11.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			

# obrońca			
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącnego			
# inny			
0.11.3. Granice zaskarżenia			
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza		

	<p>przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu</p>	
#	<p>art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu</p>	
#	<p>art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia</p>	
#	<p>art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia</p>	
#	<p>art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego,</p>	

	nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka				
#	art. 439 k.p.k.				
#	brak zarzutów				
0.11.4. Wnioski					
#	uchylenie	#	Zmiana		
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy					
0.12.1. Ustalenie faktów					
0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					

Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
1	P. K. (1)	Rola M. J. (1) w istotnym dla sprawy zabójstwie D. B. (1).	wyjaśnienia oskarżonego P. K. (1)	k.2367v-2368	
2	J. S. (1)		wyjaśnienia oskarżonego J. S. (1)	k.2368v-2369	
0.12.2. Ocena dowodów					
0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów					
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu			
0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)					
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach			

		niewzględnienia dowodu	
1.	wyjaśnienia oskarżonego P. K. (1) z (...)	Wyjaśnienia oskarżonego P. K. są nie zasługują na przymiot wiarygodności.	
2.	wyjaśnienia oskarżonego J. S. (1) z (...)	Są kolejną próbą obrony, polegającą na instrumentalnym i koniunkturalnym dostosowaniu się do aktualnego stanu postępowania. Oskarżony po raz kolejny zmienił lansowaną linię obrony próbując w nieudolny sposób przenieść ciężar odpowiedzialności tym razem na M. J. (1). Twierdzenia te są niewiarygodne i pozostają w sprzeczności z tym materiałem, który Sąd Okręgowy uznał za wiarygodny. Ocenę tę sąd odwoławczy w pełni podziela, akceptuje i czyni częścią swoich rozważań. Oskarżony w sposób sprzeczny z	

zasadami logiki tłumaczył, dlaczego o roli jaką rzekomo miała odgrywać ww. powiedział dopiero przed sądem odwoławczym.

Jej stosunek do jego osoby i czynu, którego się dopuścił znany mu był już w trakcie postępowania dowodowego przed Sądem meriti (vide: k.975). Należy przy tym zwrócić uwagę, że oskarżony swoje wyjaśnienia złożył nie po odczytaniu aktu oskarżenia ale dopiero (...)a więc już po tym jak M. J. zakończyła składanie zeznań. Miał więc w tym zakresie pełną wiedzę.

„Przypomniał sobie” o tym dopiero jednak w dniu (...) gdy Sąd Apelacyjny miał rozpoznawać apelacje.

Wyjaśnienia te nie zasługują na uwzględnienie nawet

w znikomym zakresie.
Widoczne było, że oskarżony ten po wysłuchaniu „nowej wersji wydarzeń” przedstawionej w dniu (...). przez P. K. (1), próbował się do niej dostosować. Deficyty intelektualne wykazane zresztą w opinii sądowo psychiatrycznej sprawiły jednak, że czynił to w sposób wyjątkowo nieudolny i nieprzekonywujący.
Wbrew realiom starał się dowodzić, że już wcześniej wskazywał na rzeczywistą rolę M. J., tylko zapisów takich brak w protokołach jego przesłuchań na każdym etapie sprawy. Treść tych twierdzeń w sposób rażący różni się z materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie, w tym ze wszystkimi uprzednimi wyjaśnieniami oskarżonego.

STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków	
Lp.	Zarzut
	<p>Rażącej niewspółmierności orzeczonej kary, wyrażającą się w wymierzeniu oskarżonemu J. S. za dokonanie zabójstwa w wyniku motywacji zasługującej na szczególne potępienie oraz P. K. za sprawstwo kierownicze do dokonanie tego zabójstwa kar po 15 lat pozbawienia wolności, a nadto P. K. (1) za czyn z art.58 ust.1 upn kary 1 roku pozbawienia wolności, a w konsekwencji kary łącznej wobec obu oskarżonych w wymiarze 15 lat pozbawienia wolności, przy jednoczesnym odstąpieniu od</p>
	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>

	<p>orzeczenia wobec obu oskarżonych środka karnego w postaci pozbawienia praw publicznych, przez co orzeczona kara oceniona być musi jako kara nieadekwatna do stopnia zawinienia i społecznej szkodliwości zarzuconych czynów, nieodpowiadająca społecznemu poczuciu sprawiedliwości oraz nie realizująca celów kary w zakresie jej prewencyjnego oddziaływania.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Zawarty w apelacji prokuratora (apelacja obrońcy oskarżonego P. K. (1) została skutecznie cofnięta w dniu (...) za zgodą ww. oskarżonego nie</p>			

była więc przedmiotem rozpoznania – k.2369) zarzut rażącej niewspółmierności kary nie sprowadził się tylko do polemiki z ustaleniami i ocenami Sądu Okręgowego w Z. G. Zarzut ten jest jednak tylko wówczas słuszny, gdyby na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary, można było przyjąć, że zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez sąd I instancji a karą, jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej w następstwie prawidłowego zastosowania w sprawie dyrektyw wymiaru kary. Zarzut rażącej niewspółmierności kary, jako zarzut w kategorii ocen, można podnieść jedynie wówczas, gdy kara nie

uwzględnia w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnienia przestępstwa, jak i osobowości sprawcy, stając się w społecznym odczuciu karą niesprawiedliwą. Nie każda bowiem różnica w ocenie wymiaru kary może uzasadniać zarzut rażącej niewspółmierności kary, ale tylko taka, która jest natury zasadniczej, to znaczy jest niewspółmierna w stopniu nie dającym się zaakceptować. O rażącej niewspółmierności kary w rozumieniu art.438 pkt 4 kpk nie można bowiem mówić w sytuacji, gdy Sąd wymierzając karę uwzględnił wszystkie okoliczności wiążące się z poszczególnymi ustawowymi dyrektywami i wskaźnikami jej wymiaru. Nie można zasadnie dowodzić rażącej niewspółmierności kary także

wówczas, gdy granice swobodnego uznania sędziowskiego będące wyrazem zasady sądowego wymiaru kary nie zostały przekroczone (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z 10.04.1996r. II AKa 85/96, publ. KZS 1996/4/42; wyroki Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 18.01.1996r. II AKr 463/95, publ. OSA 1996/7-8/27 i z dnia 22.06.1995r. II AKr 178/95, publ. Prok. i Pr. 1996/2-3/25 oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14.11.1973r. III KR 254/73, publ. OSNPG 1974/3-4/51). W niniejszej sprawie Sąd Okręgowy w Z. G. w sposób nie dość wnikliwy rozważył istniejące rozlicznie okoliczności obciążające, wpływające na zaostrenie represji karnej

wobec obu oskarżonych. Rozważając apelację prokuratora z dnia (...), Sąd Apelacyjny nie mógł zatem nie podzielić zawartego w jej uzasadnieniu poglądu o rażącej niewspółmierności wymierzonych P. K. (1) i J. S. (1) kar jednostkowych i łącznych pozbawienia wolności (z wyłączeniem pkt 2, z kolei pkt 6 nie był objęty apelacją). Trafnie do okoliczności wpływających na zaostrenie represji karnej wobec obu oskarżonych za czyny przypisane w pkt 1 i 5 sąd I instancji zaliczył nie tylko stopień demoralizacji oskarżonych, ich dotychczasową karalność (w stosunku do J. S. (1) nawet w warunkach art.64 § 1 kk) czy wysoki stopień winy, znaczną społeczną szkodliwość czynu oraz

zamiar
bezpośredni,
kierunkowy.
Prawidłowo
uwzględniono
także fakt, że P.
K. (1) jest osoba
wyrachowaną,
bezwzględna,
cyniczna,
wykorzystującą
dla swoich
nieczystych celów
inne osoby.
Skłonność do
manipulacji Sąd
Apelacyjny miał
okazję
zaobserwować
nawet w trakcie
rozprawy
odwoławczej, w
trakcie której
ww. usiłował
przerzucić ciężar
winy na inną
osobę. Jego
dotychczasowa
droga życiowa
wskazuje
jednoznacznie,
że lekceważy w
sposób rażący
porządek
prawny.
Świadczy to o
jego cechach
charakteru,
właściwościach i
warunkach
osobistych.
Należy
przypomnieć,
że w art.53 § 2
kk ustawodawca
wskazał także
przecież m.in.
„sposób życia
przed
popelnieniem

przestępstwa”
jako jedną z
przesłanek
wpływających na
wymiar kary.
Sąd Apelacyjny
podziela przy
tym pogląd
skarżącego o
braku istnienia
w stosunku
do oskarżonego
istotnych
okoliczności
łagodzących za
ten czyn. Z kolei
w przypadku
oskarżonego J.
S. (1) nie można
w tym zakresie
dodatkowo
pomijać
działania pod
wpływem
narkotyków.
Treść opinii
biegłych
psychiatrów i
psychologa
wskazuje, że
ww. jest osobą
nieobliczalną,
agresywną,
nadużywającą
narkotyków i
alkoholu. Nie
ma przy tym
skłonności do
refleksji,
wyciągania
konstruktywnych
wniosków a do
tego obniżony
krytycyzm
wobec swojego
zachowania.
Świadczy o tym
fakt,
że podjął się
zabójstwa

człowieka za niewielką kwotę, co dowodzi, że ludzkie życie ma dla niego znikomą wartość. Nie liczy się z ustalonymi normami prawnymi, które lekceważy. Jest wyłącznie nastawiony na zaspokajanie swoich doraźnych potrzeb i nie posiada poczucia winy. Jest egocentrykiem, który nie liczy się z innymi osobami. Także i w tym wypadku brak istotnych okoliczności łagodzących. Za takie nie mogą być bowiem uznane ułomności jego psychiki związane z nieprawidłową osobowością, wskazane przez biegłych psychiatrów i psychologa. Sąd Okręgowy miał na względzie patologiczne warunki w jakich następował rozwój oskarżonego, jednakże brak

prawkłowych
wzorców czy
upośledzenie w
stopniu lekkim
nie mogą być
najmniejszym
usprawiedliwieniem
zbrodni jakiej
ww. się dopuścił.
Należy
podkreślić,
iż oskarżony
ten nie działał
bynajmniej w
stanie
określonym w
art.31 § 1 i 2 kk.
W tym miejscu
wypada jeszcze
zaznaczyć, że
skarżący
prokurator
uzasadniając
podniesiony
zarzut rażącej
niewspółmierności
kary popadł
częściowo w
sprzeczność.
Mimo, że jak
sam zaznaczał, iż
nie kwestionuje
ustaleń
faktycznych
sądu I instancji
(vide: s.2, 3, 5
apelacji) to de
facto podważał
przyjętą przez
ten sąd
motywację, jaką
kierował się
oskarżony P. K.
(1). Sąd meriti
uznał bowiem
w oparciu o
wskazany przez
siebie materiał
dowodowy, że
chęć

pozbawienia
życia D. B.
(1) wynikała
wprost z zamiaru
związania się
oskarżonego z
M. J. (1).
Sąd Apelacyjny
ustalenia w tym
zakresie uznaje
za wszech miar
prawidłowe a
wywód Sądu
Okręgowego
czyni integralną
częścią swojego
uzasadnienia.
Trafnie sąd
meriti określił
bowiem relacje
jakie łączyły
oskarżonego z
M. J. (1), nie
podzielając przy
tym wątpliwości
skarżącego,
który na s.3
apelacji określił
je mianem
dyskusyjnych.
Stanowisko
swoje sąd I
instancji
należycie
uzasadnił a
poczynione
ustalenia i
wnioski
mieszczą się
w pełni w
granicach
zakreślonych w
art.7 kpk.
Polemice tej
skarżący
poświęcił gros
uzasadnienia
swojej apelacji,
jednakże jego
argumentacja

nie jest przekonywująca. Fakt, że M. J. (1) przeczyła związkowi z oskarżonym bynajmniej nie podważa prawidłowości ustaleń. Sąd Okręgowy słusznie wskazywał dlaczego miała ona interes w tym by tego typu relacji wypierać się. Za tego rodzaju ustaleniami nie przemawiają bynajmniej li tylko zeznania J. B., która mogła subiektywnie obciążać M. J. w ten sposób współodpowiedzialnością za śmierć syna. Nie ma więc racji prokurator, który negując tezę zawartą w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku powołuje się na zeznania świadka W. K., skoro ww. w trakcie śledztwa M. J. (1) określił spontanicznie mianem „konkubiny” swojego syna (vide: k.47v). Dopiero w trakcie procesu ze stanowiska

tego zaczął się niezdarnie wycofywać. Nie można przy tym pomijać, że (...) także oskarżony J. S. szczerze określił relacje łączące P. K. i M. J. : „... wyglądało na to, że oni się w sobie zakochali...”. Wskazał przy tym, że jego wiedza w tym zakresie pochodzi od P. K. (vide: k.62) : „... on mówił, że dobrze mu z nią jest...”. Brak podstaw do uznania, że ww. stwierdzenie było w tym czasie już inspirowane przez współoskarżonego. Trafna jest także ocena zeznań świadka M. J. (1) zaprezentowana na s.33-34 uzasadnienia zaskarżonego wyroku. Odmiennie stanowisko oskarżyciela publicznego nie wytrzymuje krytyki. Sytuacji tej nie zmienia stosunkowo krótki okres

przedmiotowej
relacji, co
skarżący
podnosi na s.5
apelacji.
Opartemu na
wiarygodnym
(w tym
zakresie)
materiale
dowodowym
skarżący
przedstawił de
facto jedynie
swoje
doświadczenie
życiowe i tzw.
zdrowy
rozsądek. Gdyby
przykładać ww.
okoliczności do
zachowań
oskarżonych to
do zabójstwa nie
powinno jednak
dojść. Skarżący
zdaje się nie
dostrzegać, że
jego sposób
pojmowania
rzeczywistości w
istotny sposób
różnił się od
widzenia i
rozumienia
świata przez
P. K. (1).
Dokonując tego
rodzaju ustaleń
i ocen sąd I
instancji miał
niewątpliwie na
względzie nie
tylko treść opinii
sądowo –
psychiatrycznej
ale i niewątpliwie
skłonności do
manipulacji
otoczeniem.

Tego rodzaju zabiegi podejmował nie tylko wobec J. S. ale także wobec organów prowadzących śledztwo, czy następnie wobec sądu meriti. Sąd Apelacyjny także miał okazję do takich obserwacji na rozprawie w dniu(...), gdy ww. próbował nieudolnie przerzucić odpowiedzialność na M. J.. Nie można zgodzić się z założeniem skarżącego na s.5-6 apelacji, że P. K. zaplanował zbrodnię zabójstwa D. B. w oderwaniu od swojej relacji z M. J.. Gdyby związek ten nie istniał w sposób opisany przez sąd I instancji na s.3-4 uzasadnienia zaskarżonego to „usunięcie” przeszkody jaką w tym momencie był D. B. nie miało sensu. Nie dawało to przecież P. K. gwarancji, że „zastąpi” M. J. konkubenta. Wbrew obawom oskarżyciela

publicznego
takie ustalenia
Sądu
Okręgowego
bynajmniej nie
tłumaczą
oskarżonego.
Nie umniejszają
ciężaru jego
winy. Jego
zachowanie –
podobnie zresztą
jak
i współsprawcy
– zostało
zakwalifikowane
z zastosowaniem
art.148 § 2 pkt
3 kk. Motywacja
przypisana mu
przez sąd meriti
– którą sąd
odwoławczy
podziela –
zasługuje na
szczególne
potępienie, o
czym
przekonywująco
i wyczerpująco
wypowiedziano
się na s.37-38
uzasadnienia
zaskarżonego
wyroku. Rację
ma natomiast
prokurator, że
ww. okoliczności
obciążających
w przypadku
zbrodni
zabójstwa Sąd
Okręgowy nie
uwzględnił w
odpowiedni
sposób, co
uniemożliwia
poprzestanie
wobec obu
oskarżonych na

karze w
wymiarze 15
lat pozbawienia
wolności.

Oczywistym jest,
że surowiej
należy karać
sprawców w
przypadku
premedytacji
w działaniu i
przy zachowaniu
uprzednio
przygotowanym
i planowanym.

W niniejszej
sprawie
zabójstwo D. B.
(1) nie było
przypadkowym
ekscesem. Była
to jak zauważa
autor apelacji
na s.7 zbrodnia
zaplanowana i
przemyślana.

Sprawcy mieli na
uwadze sposób
zwabienia ofiary
na miejsce
przestępstwa,
przygotowali
środki
niezbędne nie
tylko do
zabójstwa ale
także

i zatarcia
śladów. Jedynie
nieoczekiwany
rozwój wydarzeń
tempore
criminis
spowodował
zakłócenie planu
i wymusił jego
modyfikację.

Ustawodawca za
zbrodnię z
art.148 § 2

pkt 3 kk
przewidział karę
pozbawienia
wolności w
wymiarze od 12
lat a dodatkowo
kary 25 lat
i dożywocia. Nie
budzi
wątpliwości, że
ta ostatnia
wymierzana
winna być
sprawcom,
którzy nie rokują
już
najmniejszych
nadziei na
resocjalizację.
Przyjmuje się,
że ma ona
charakter
substytutu
zniesionej kary
śmierci, stąd
też jej charakter
typowo
eliminacyjny.
Kara
dożywotniego
pozbawienia
wolności w
swoim założeniu
pełni funkcję
co do zasady
wyłącznie
izolacyjną.
Chronić ma
społeczeństwo
przed
szczególnie
niebezpiecznymi
przestępcami,
sprawcami
najcięższych
zbrodni. W
orzecznictwie
podkreśla się
(vide: np.

wyrok Sądu
Apelacyjnego
w K. z dnia
25.01.2006r., II
AKa 436/05),
że jednak nawet
najwyższy
stopień
szkodliwości
czynu i winy
sprawcy nie
uzasadnia
jeszcze
orzeczenia kary
dożywotniego
pozbawienia
wolności, jeżeli
cele kary
określone w
art.53 § 1 kk,
a zwłaszcza cele
prewencyjne,
może
zrealizować kara
25 lat
pozbawienia
wolności. W
doktrynie i
judykaturze
zwraca się też
uwagę, że
orzeczenia kary
dożywotniego
pozbawienia
wolności nie
legitymuje
dostatecznie
samo tylko
ustalenie, że
rozpatrywane
przestępstwo
jest zbrodnią
wyjątkowo
oburzającą.
Konieczne jest
ponadto
skrupulatne
rozważenie
całości kształtu
okoliczności

mających
znaczenie dla
wymiaru kary,
w tym zbadanie,
czy w sprawie
zachodzą
jedynie
okoliczności
obciążające czy
również
łagodzące, a
także dokonanie
wszechstronnej
oceny
osobowości
sprawcy.
Kierowanie się
wyłącznie
obrazem strony
przedmiotowej
zbrodni
prowadziłoby do
tego,
że wszelka kara
- a kara
dożywotniego
pozbawienia
wolności w
szczególności -
byłaby jedynie
prymitywnie
pojmowanym
odwetem, co w
sposób
oczywisty
naruszałoby
najbardziej
elementarne
standardy prawa
karnego w
państwie
demokratycznym
(vide: J. M.
w „Kodeks
karny. Część
ogólna.
Komentarz”
pod. red. A.
Z., tom I,
komentarz do

art.32 oraz np.
wyrok Sądu
Najwyższego z
27.02.1973r., V
KRN 542/72 dot.
kary śmierci).
Nie budzi zatem
wątpliwości, że
sięgając po karę
dożywotniego
pozbawienia
wolności sąd
powinien
wyczerpująco
rozważyć, a
następnie
szczegółowo
uzasadnić,
dlaczego
konieczna jest
trwała izolacja
sprawcy w
zakładzie
karnym, co jest
praktycznie
równoznaczne z
trwałą
eliminacją,
a więc wykazać,
że łagodniejsze
kary izolacyjne
przewidziane w
sankcji nie
mogłyby spełnić
celów kary
określonych w
art.53 § 1
kk. Jako karę
najsurowszą,
dożywotnie
pozbawienie
wolności wolno
orzekać więc
tylko wówczas,
gdy brak w
sprawie
jakichkolwiek
okoliczności
łagodzących, a
względ na

charakter
sprawcy i jego
szczególne
aspołeczne
właściwości każe
wnosić, że żadna
inna kara nie
uchroni przed
nim
społeczeństwa
(vide: podobnie
w odniesieniu
do kary śmierci
wyrok Sądu
Najwyższego z
13.02.1973r., V
KRN 530/72).
W niniejszej
sprawie
okoliczności
obciążające nie
zostały z
pewnością
odpowiednio
uwzględnione.
Sąd meriti, który
należy pochwalić
zarówno za
sposób w jaki
prowadził
przedmiotowe
postępowanie,
jak
za to, iż należycie
wywiązał się
z obowiązku
umotywowania
swojego
orzeczenia w
zakresie ustaleń
faktycznych i
oceny dowodów,
nie dostrzegł
elementów,
które
sprzeciwiają się
poprzestaniu na
karach 15 lat
pozbawienia
wolności.

Większy nacisk przy wymiarze kar należało bowiem położyć na dotychczasową karalność obu oskarżonych i wykazaną premedytację oraz wyjątkowy upór w działaniu. Oskarżeni dążyli do pozbawienia życia pokrzywdzonego nawet po początkowym niepowodzeniu. Podejmowali działania, które miały ukryć przestępstwo i wywołać przekonanie nawet najbliższych ww., że porzucił ich i ukrył się przed organami ścigania. Nie dostrzeżono w odpowiedni sposób, że swoim działaniem dotknęli szereg osób, a nie tylko bezpośredniego pokrzywdzonego. I. wypada podkreślić szczególną rolę oskarżonego P. K. (1), który był osobą wiodącą w tym przestępstwie i instrumentalnie

posłużył się
współskarżonym
do realizacji
swoich
egoistycznych
celów a sam
usiłował
zapewnić sobie
w tym czasie
alibi.

Analogicznie in
minus należało
uwzględnić
działanie J. S.
(1) w warunkach
recydywy z
art.64 § 1 kk.

Jednocześnie
analizując
uzasadnienie
apelacji
prokuratora nie
sposób jednak
dopatrzyć się
okoliczności
pozwalających
na ustalenie, że
obaj oskarżeni
są osobami,
wobec których
resocjalizacja
nie jest już
możliwa nawet
w teorii.

Przesłanek
takich Sąd
Apelacyjny nie
znalazł także z
urzędu.

Analogicznie
nawet w treści
opinii biegłych
psychiatrów i
psychologa brak
jest informacji
pozwalających
przyjąć bez
cienia
wątpliwości, że
będzie ona

wobec obu
oskarżonych
całkowicie
nieskuteczna
(vide: k.605,
2048). Uwaga
ta odnosi się
także do opinii
o oskarżonych
zawartych w
wywiadach
środowiskowych
na k.251 i
255. Brak jest
zatem podstaw
do przyjęcia, że
jedyną możliwą
karą, która
spełni cele,
o których mowa
w cyt. powyżej
przepisie jest
kara
dożywotniego
pozbawienia
wolności. Mając
powyższy wywód
na uwadze
oczywistym
było, że
orzeczenie w
tym zakresie
wymagało więc
modyfikacji i
ponownego
określenia
wymiaru kary za
czyny
przypisane w
pkt 1 i
5 zaskarżonego
wyroku.
Przystępując do
wymierzenia
oskarżonym kar
za przypisane
przestępstwo
zabójstwa
z art.148 § 2
pkt 3 kk i

odpowiednio 18
§ 1 kk w
zw. z art.148
§ 2 pkt 3 kk
Sąd Apelacyjny
baczył by była
ona adekwatna
do stopnia
społecznej
szkodliwości
czynu
oskarżonych,
współmierna do
ich winy, by
mogła wywołać
względem nich
skutek
zapobiegawczy i
wychowawczy
oraz by mogła
odnieść skutek
względem
wszystkich,
którzy znając
sprawę
dowiedzą się o
treści wyroku,
przestrzegając
ich o
konsekwencjach
podobnie
groźnych
zachowań.
Rozważając
kwestie wymiaru
kary sąd miał
rzecz jasna na
uwadze
wszystkie
dyrektywy
wymienione w
art.53 § 1 i
2 kk, które
ustawodawca
nakazuje w tej
kwestii
uwzględnić.
Orzekając w
tym zakresie
sąd odwoławczy

odpowiednio
zadbał by nie
nastąpiło
zachwianie
proporcji
pomiędzy
wytycznymi
wymiaru kary
określonymi w
art.53 kk, a
mianowicie:
zasadą
zawinienia,
dyrektywą
społecznej
szkodliwości
czynu,
dyrektywą
społecznego
oddziaływania
kary i dyrektywą
indywidualnego
oddziaływania
kary. Kodeksowe
zasady wymiaru
kary kształtują
system
sądowego
wymiaru kary.
Niektóre z nich
są jednak
nadrzędne w
stosunku do
innych. Do
priorytetów
należą zasady
swobodnego
uznania
sędziowskiego w
granicach
przewidzianych
w ustawie oraz
zasada winy,
która limituje
sądowy wymiar
kary.
Jednocześnie
zachodzi ma
ściśle związek
pomiędzy

rodzajem i intensywnością kary, a wagą przestępstwa, wyznaczoną przez przedmiotową i podmiotową stronę czynu. Odstąpienie od zasady „sprawiedliwej odpłaty”, tj. od wymagania aby wymierzona kara nie przekraczała stopnia winy i by była współmierna do stopnia społecznej szkodliwości przypisanego sprawcy czynu i przejście na grunt rozważań czysto celowościowych oznaczałoby w rzeczywistości zerwanie z wymiarem sprawiedliwości. Sprawiedliwa odpłata jaką ma stanowić wymierzona kara za popełnione przestępstwo nie ma nic wspólnego z nie mającą racjonalnego uzasadnienia zemstą społeczną i związana z nią zasadą ślepego

odwet. Należy podkreślić, że podstawę do orzeczenia kary stanowi przestępstwo, a miarę kary jego społeczna szkodliwość. Dyrektywa współmierności kary do stopnia społecznej szkodliwości czynu sprawcy odgrywa decydującą rolę przy wyrokowaniu, a zatem to właśnie stopień społecznej szkodliwości czynu ma zatem kształtować orzeczenie o karze. Zgodnie z art.115 § 2 kk przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości czynu wzięto pod uwagę rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiar wyrządzonej szkody, sposób i okoliczności popełnienia czynu, wagę naruszonych obowiązków a także postać zamiaru, motywację sprawcy, rodzaj naruszonych reguł

ostrożności i
stopień ich
naruszenia
(vide:
uzasadnienie
wyroku Sądu
Apelacyjnego w
Poznaniu z dnia
11.07.2002r.
II AKa 340/02).
Mając powyższe
przesłanki na
uwadze sąd
odwoławczy
podwyższył
wysokość
wymierzonych
obu oskarżonym
kar pozbawienia
wolności za ten
czyn do 25
lat. Karę tę
należy bowiem
stosować w
wypadkach
najcięższych, nie
licząc tych
skrajnych,
zasługujących na
dożywotnie
pozbawienie
wolności, gdy
okoliczności
obciążające
zdecydowanie
przeważają nad
okolicznościami
łagodzącymi, a
istnieje jeszcze
znikoma szansa
na resocjalizację
(vide:
analogicznie np.
orzeczenia Sądu
Najwyższego z
20.12.1973r., III
KR 319/73, Sądu
Apelacyjnego w
Krakowie z
17.09.1992r., II

AKr 140/92,
Sądu
Apelacyjnego w
Lublinie
z 16.12.1997r., II
AKa 166/97 oraz
Sądu
Apelacyjnego w
Rzeszowie z
21.01.1999r., II
AKa 78/98).
Ustalając
wymiar kary na
takim poziomie
uwzględniono
też zamiar z
jakim obaj
oskarżeni
działali oraz
wskazane
uprzednio liczne
okoliczności
obciążające,
wpływające
niewątpliwie na
zaostrenie
represji karnej.
Jednocześnie z
drugiej strony
stwierdzono
brak istotnych
okoliczności
łagodzących,
albowiem
waloru takiego
nie mają
zmienne w tym
zakresie
wyjaśnienia
oskarżonych. W
tym zakresie sąd
odwoławczy nie
podzielił zatem
stanowiska sądu
I instancji na
s.50
uzasadnienia
zaskarżonego
wyroku. Z kolei

wskazanie
miejsca zbrodni
i miejsca ukrycia
zwłok przez J.
S. wpływało na
wymiar kary w
sposób
nieznaczny i nie
skutkowało jej
zróżnicowaniem
wobec
oskarżonych.

Kary
wymierzone obu
oskarżonym za
ten czyn są
wynikiem
ustalenia, że
stopień winy
w rozumieniu
art.53 § 1 kk jest
na tyle wysoki,
że uzasadnia jej
zastosowanie, a
in concreto kara
pozbawienia
wolności
określona w
art.32 pkt 3
kk w zw. z
art.37 kk, nawet
w najwyższym
wymiarze 15 lat,
nie spełniłaby
indywidualno
lub
generalnoprewencyjnych
celów kary
określonych w
art.53 § 1
kk. Generalnie
Sąd Apelacyjny
podzielił
stanowisko
zawarte w
przedmiotowej
apelacji co do
celowości
orzeczenia
wobec obu

oskarżonych za
ww. czyn środka
karnego w
postaci
pozbawienia
praw
publicznych, o
którym mowa
w art.39 pkt
1 kk. Nie
podzielił przy
tym wywoodu
sądu I instancji
na s.52-53
uzasadnienia
zaskarżonego
wyroku. Przepis
art.41 § 2
kk przywołany
przez Sąd
Okręgowy nie
ma zastosowania
w niniejszej
sprawie
albowiem
związany jest z
zakazem
prowadzenie
określonej
działalności
gospodarczej.
Kwestia
pozbawienia
praw
publicznych
uregulowana
jest w z kolei
w art.40 § 2 kk,
w myśl którego
Sąd może orzec
pozbawienie
praw
publicznych w
razie skazania
na karę
pozbawienia
wolności na
czas nie krótszy
od lat 3
za przestępstwo

popelnione w
wyniku
motywacji
zasługującej na
szczególne
potępienie.
Sytuacja ta
zaistniała
niewątpliwie w
realiach
niniejszej
sprawy.
Związana jest
nie tylko z
wymiarem kary
na przypisany
oskarżonym
czyn ale i
motywację
zasługującą na
szczególne
potępienie jaką
się kierowali.
Oznacza to, że
chodzi
o motywy
wyjątkowo
naganne, skoro
winne one
przekraczać próg
"zwykłego"
potępienia. W
tym zakresie
aktualna jest za
to argumentacja
zawarta na
s.37-38
uzasadnienia
zaskarżonego
wyroku. W
realiach
niniejszej
sprawy
konieczne stało
się zatem
uzupełnienie
zakresu
orzeczenia o
karze o
przedmiotowy

środek karny.
W praktyce sądowej rozumie się bowiem jednolicie, że jest to reakcja na zachowanie jaskrawo naganne, wywołujące w społeczeństwie oburzenie, potępienie czy gniew. Sąd odwoławczy uznając zasadność samego zarzutu apelacji w tej części nie podzielił wniosków prokuratora co do wymiaru istotnego środka karnego. Skarżący domagał się wprowadzenia orzeczenia go w maksymalnym zakresie (po 10 lat), jednakże nie podjął nawet próby uzasadnienia swojego stanowiska. W tej sytuacji sąd odwoławczy nie ma możliwości odnieść się do wyводу, który fizycznie nie zaistniał. Ustalając wymiar tego środka na 5 lat w stosunku do obu oskarżonych

Sąd Apelacyjny,
mając na
względzie treść
art.56 kk,
kierował się
dyrektywami
wymiaru kary,
przewidzianymi
w art.53 §
1 i 2 kk,
które omówiono
powyżej.
Orzeczone w ten
sposób środek
karny ma
charakter
rozstrzygnięcia
penalnego i w
związku
z tym z założenia
- ma stanowić
dodatkową
dolegliwość
adekwatną do
stopnia
społecznej
szkodliwości,
czynu, mającą
do spełnienia
cele w zakresie
prewencji
ogólnej i
indywidualnej
Szereg
okoliczności
obciążających
obu
oskarżonych,
wpływających na
wysoki stopień
społecznej
szkodliwości
popelnionego
czynu, a także
potrzeba
realizacji
wspomnianych
celów
przemawiała za

takim właśnie rozstrzygnięciem.

Niezasadny jest natomiast zarzut prokuratora w zakresie dot. wymiaru kary za czyn przypisany oskarżonemu P. K. (1) w pkt 2 zaskarżonego wyroku. Sąd Okręgowy przypisał ww. czterokrotne nieodpłatne udzielenie – w ramach czynu ciągłego – substancji psychotropowej w postaci amfetaminy w nieustalonej ilości J. S. (1) i jednokrotne D. B. (1). Za przestępstwo z art.58 ust.1 upn w zw. z art.12 § 1 kk wymierzył ww. karę 1 roku pozbawienia wolności. Czyn ten jest zagrożony karą pozbawienia wolności do lat 3. Oczekiwanie kary maksymalnej jest nieuzasadnione. Rację miał bowiem Sąd Okręgowy, że oprócz okoliczności obciążających

wskazanych na s.47-48 istniała istotna okoliczność łagodząca.

W tym zakresie oskarżony przyznawał się bowiem do winy.

Ta postawa procesowa nie była przy tym dotknięta znamieniem manipulacji, o której niejednokrotnie wskazywano powyżej.

Dywagacje skarżącego co do motywów jakimi miał się kierować P. K. (1) mają postać li tylko spekulacji. Nie są bowiem poparte jakimkolwiek wiarygodnym materiałem dowodowym.

Znamienne, że sam autor apelacji takich źródeł dowodowych nie wskazuje. Nie można przy tym pomijać, że zarówno w trakcie śledztwa jak i procesu nie ustalono ilości udzielonych narkotyków, co także nakazuje zachować umiar i ostrożność przy

ustalaniu kary
na ww. czyn.
Reasumując,
uznać należy, że
kara ustalona
w pkt 2
zaskarżonego
wyroku spełnia
wszelkie
dyrektywy
wymiaru kary,
o których mowa
była powyżej.

W tej sytuacji
pozostała do
ustalenia nowa
kara łączna. W
wyniku
częściowego
uwzględnienia
zarzutów
apelacji
prokuratora
bezprzedmiotowe
stało się
orzeczenie
zawarte w pkt 4
i 7 zaskarżonego
wyroku. Należy
przypomnieć, że
w postępowaniu
odwoławczym
zaostrzył kary
jednostkowe za
czyny
przypisane
oskarżonym w
pkt 1 i 3.
W miejsce kar
jednostkowych
15 lat
pozbawienia
wolności
orzeczono
bowiem kary
po 25 lat
pozbawienia
wolności.
Kwestia kary

łącznie w tej sytuacji została przesądzona przez ustawodawcę w art.88 kk, w którym przyjęto, że jeżeli najsurowszą karą orzeczoną za jedno ze zbiegających się przestępstw jest kara 25 lat pozbawienia wolności albo dożywotniego pozbawienia wolności, orzeka się tę karę jako karę łączną. Sytuacja taka miała miejsce w stosunku do obu oskarżonych. Mając na względzie, że za czyny przypisane im przez Sądu Okręgowy odpowiednio w pkt 1 i 5 wymierzono im w instancji odwoławczej kary po 25 lat pozbawienia wolności to ta kara winna być orzeczona jako kara łączna.

Wniosek

o zmianę zaskarżonego

zasadny

wyroku w ten sposób, że :

częściowo
zasadny

- w pkt 1 – wymierzyć oskarżonemu P. K. (1) karę dożywotniego pozbawienia wolności,

niezasadny

- w pkt 2 – wymierzyć oskarżonemu P. K. (1) karę 3 lat pozbawienia wolności,

- w pkt 3 – wymierzyć oskarżonemu P. K. (1) karę łączną dożywotniego pozbawienia wolności,

- w pkt 5 – wymierzyć oskarżonemu J. S. (1) karę dożywotniego pozbawienia wolności,

- w pkt 7 – wymierzyć oskarżonemu J. S. (1) karę łączną dożywotniego pozbawienia wolności,

- a nadto na podstawie art.39 pkt 1 kk w zw.

<p>z art.40 § 1 i 2 kk, art.43 § 1 kk orzec wobec oskarżonych pozbawienie praw publicznych na okres 10 lat,</p> <ul style="list-style-type: none"> • utrzymanie w mocy wyroku w pozostałym zakresie. 		
<p>Zwiążle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wniosek został uwzględniony w części. Powody zostały wyczerpująco wskazane powyżej, w części dot. ustosunkowania się do podniesionego w apelacji prokuratora zarzutu.</p>		
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>		
<p>1.</p>		

Zwięzłe o powodach uwzględnienia okoliczności	
5. ZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
0.11.	Przedmiot utrzymania w mocy
0.1 Ustalenia faktyczne oraz orzeczenia zawarte w pkt 2, 4, 6, 8, 9, 10, 11, 12, 13.	
Zwięzłe o powodach utrzymania w mocy	
W zakresie w jakim były przedmiotem apelacji prokuratora – zarzuty te nie znalazły już akceptacji, w pozostałym zakresie brak było podstaw	

do ingerencji ustawowej z urzędu.		
0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji		
0.0.11.	Przedmiot i zakres zmiany	
<p>a) w pkt 1 w miejsce kary 15 lat pozbawienia wolności wymierzono oskarżonemu P. K. (1) karę 25 lat pozbawienia wolności,</p> <p>b) w pkt 3 uchylono orzeczenie o karze łącznej pozbawienia wolności i w jej miejsce wymierzono oskarżonemu P. K. (1) karę łączną 25 lat pozbawienia wolności,</p> <p>c) w pkt 5 w miejsce kary 15 lat pozbawienia wolności wymierzono oskarżonemu J. S. (1) karę 25 lat pozbawienia wolności,</p> <p>d) w pkt 7 uchylono</p>		

<p>orzeczenie o karze łącznej pozbawienia wolności i w jej miejsce wymierzono oskarżonemu J. S. (1) karę łączną 25 lat pozbawienia wolności,</p> <p>e) na podstawie art.39 pkt 1 kk w zw. z art.40 § 1 i 2 kk orzeczono wobec oskarżonych P. K. (1) i J. S. (1) środek karny w postaci pozbawienia praw publicznych na okres po 5 lat,</p>	
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>	
<p>Zmiana wyroku jest wynikiem częściowego uwzględnienia zarzutu apelacji prokuratora.</p>	
<p>0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa</p>	

prawna uchylenia			
1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwięzłe powodach uchylenia	o		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięzłe powodach uchylenia	o		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięzłe powodach uchylenia i umorzenia wskazanem szczególnej podstawy prawnej umorzenia	o i ze		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięzłe powodach uchylenia	o		
0.15.3.2. Zapatrywania			

prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
pkt 3 pkt 4 Pkt 5	O kosztach obrony z urzędu udzielonej J. S. (1) w postępowaniu odwoławczym sąd orzekł na rzecz adw. J. S. (3) na podstawie § 1 pkt 1, § 2 pkt 1, § 4 ust.1-3, § 17 ust.1 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3.10.2016r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej	

udzielonej przez
adwokata z
urzędu (tj. z
2019, poz. 18).

O kosztach
zastępstwa
adwokackiego za
postępowanie
odwoławcze
należnych
oskarżycielce
posiłkowej
solidarnie od
obu oskarżonych
Sąd orzekł na
podstawie
art.616 § 1 pkt
2 kpk w zw.
z § 1, § 11
ust.2 pkt 5, § 15
rozporządzenia
Ministra
Sprawiedliwości
z dnia
22.10.2015r. w
sprawie opłat
za czynności
adwokackie (tj.
Dz.U. z 2015r.
poz. 1800 z
późn.zm.).

Na podstawie
art.624 § 1
kpk zwolniono
oskarżonych z
obowiązku
uiszczenia S.
Państwa
kosztów
sądowych za
postępowanie
odwoławcze
mając na uwadze
ich sytuację
materialną oraz
brak perspektyw
jej zmiany w
dającej się

	przewidzieć przyszłości. Obaj oskarżeni skazani zostali na długoterminowe kary pozbawienia wolności a są jeszcze obciążeni solidarnie należnościami na rzecz oskarżycielki posiłkowej.	
7. PODPIS		
U. D. M. Ś. H. K. G. N. P. G.		